

HỒI 748

Quyết Tử Chi Lữ

T huyền đội liền hợp giảm tốc độ, men theo kênh Vĩnh An về thành Trường An.

Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Lý Thế Dân, Bạt Phong Hàn sóng vai đứng trên đầu thuyền, chuẩn bị lên bờ.

Thành Trường An vĩ đại hiện ra sừng sững trước mắt, tượng trưng cho sự hưng khởi của một thời đại mới. Khấu Trọng hiểu rằng thời khắc bọn gã vào thành sẽ là lúc leo lên đỉnh cao của sinh mệnh và sự nghiệp, cho đến khi đánh lui được liên quân Tái ngoại mới kết thúc. Trong khoảng thời gian này, gã cần phải dùng hết bản lãnh đối mặt với mọi nguy cơ và thử thách, không thể cứ ứng biến linh hoạt như trước kia, dùng ngụy mưu xảo kế, đến khi đánh không được thì bỏ chạy mà phải dựa vào thực lực bản thân. Gã không được sai lầm hay do dự, cũng giống như một con bạc khi đã ngồi vào bàn, mỗi lần đặt cược đều dốc vốn, thua một ván ắt không thể nào trở mình được.

Bạt Phong Hàn ngẩng đầu nhìn mây trôi lững lờ trên nền trời xanh thẳm, nói với giọng đầy cảm xúc: “Bắt đầu từ khi bọn ta vào thành, Trường An trở thành mục tiêu của những kẻ ngoại tộc nhìn vào, thành bại ở đây có ảnh hưởng sâu xa đến quyền lực thịnh suy và vinh nhục của quốc gia dân tộc, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta lâng lâng, có cảm giác kỳ dị như đang nằm mơ.”

Từ Tử Lăng hiền ngang đưa mắt nhìn Khấu Trọng, gã đang mặc bộ quần áo do Ngọc Trí may cho, bên ngoài khoác tấm áo bào của Sở Sở, thần thái bây giờ khiến gã uy phong lẫm lẫm, trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên cảm giác khó tả. Đoạn hướng ánh mắt nhìn Bạt Phong Hàn, cười nói: “Phong Hàn huynh ít khi nào có cảm xúc như thế này, chỉ nghe mấy câu, người không hiểu sẽ tưởng rằng huynh là kẻ đa sầu đa cảm.”

Bạt Phong Hàn bật cười: “Đa sầu đa cảm? Hà! Tử Lăng nghĩ ta là kẻ hay buồn mông lung sao? Thật ra ta nghĩ đến Phó Dịch Lâm, Dịch Kiếm Thuật danh lừng thiên hạ của lão không biết là trò gì?”

Khấu Trọng cười khổ đáp: “Lão ca sẽ mau chóng biết thôi! Chuyện đầu tiên sau khi vào thành là sẽ đến tận nơi thăm lão để tỏ rõ sự tôn kính của đệ và Tử Lăng đối với lão. Lúc đó muốn đánh muốn mắng phải xem tâm trạng của vị sư công này. Tử Lăng! Đúng không?”

Từ Tử Lăng chỉ biết gượng cười đáp lại, trong lòng nghĩ đến Thượng Tú Phương, thăm đau lòng cho Khấu Trọng.

Lý Thế Dân đứng cạnh, thần sắc ngưng trọng nói: “Mỗi người bọn ta đều có cảm nhận riêng, nhưng hoàn cảnh của ta khác các vị, ta sẽ đối mặt với đấu tranh gia tộc, cho nên cảm thấy đặc biệt nặng nề. Lúc này nghe các vị cười nói, trong lòng chợt có cảm giác lo sợ. Lần này bọn ta vào Quan Trung, tuy hợp với đạo lý ‘chuẩn bị đầy đủ để thắng địch nhân’ trong binh pháp. Sự thật thì thắng bại không thuận theo chiến lược ‘dời trại, đào giếng’ ẩn mật và dựa vào ưu thế ‘ta hợp, địch phân’ để đạt được mục đích. Theo tình thế ban đầu, lẽ ra có lợi cho bọn ta, nhưng sự việc bị tiết lộ, bọn ta buộc phải công khai vào Trường An, khiến hành động từ tối chuyển thành sáng, ưu thế không còn nữa, chỉ còn lại bảo khổ để trông vào. Đối thủ lại có mục tiêu rõ ràng, trước khi bọn ta phát động kỳ binh, chúng hoàn toàn nắm được quyền chủ động, khiến bọn ta khó lòng dự liệu được tình thế biến hóa, bất cứ sai lầm nào bọn ta cũng không gánh nổi, cho nên Thế Dân đặc biệt nhắc nhở các vị.”

Bọn Khấu Trọng đều động dung, tuy nhiên không phải lo sợ trước những lời này của Lý Thế Dân, bọn gã hiểu Lý Thế Dân là người như thế nào, luận về suy nghĩ kín kẽ, y hơn Khấu Trọng một bậc, có thể bù đắp khiếm khuyết cho gã. Lúc này y nói ra những lời như vậy chính là hợp với câu “biết người biết ta” của binh gia, so sánh tình thế địch ta để Khấu Trọng chớ khinh địch. Bởi tình thế trước mắt, bọn gã hoàn toàn bị động, rơi vào thế hạ phong.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn thành Trường An đang trải ra, gật đầu: “Lời của Thế Dân huynh đáng suy nghĩ lắm, ta lại cảm thấy rằng, tình thế hiện nay cũng giống như khi ở thành Long Tuyền, vốn được xưng là Tiểu Trường An, nhưng hung hiểm hơn nhiều. Lúc đó bọn ta đã nhiều lần gặp nguy hiểm, suýt nữa mất mạng, cho nên không thể sơ xuất khi ứng phó nguy cơ trước mắt.”

Lý Thế Dân cười khổ: “Ta không phải muốn làm các vị mất hứng, từ lúc Phụ hoàng ra lệnh cho ta đích thân mời các vị vào Quan Trung, ta đã có cảm giác không lành, lúc này Trường An ở phía trước mặt, cảm giác này càng rõ ràng. Hối ôi!”

Bạt Phong Hàn nói: “Tần vương có thể nói rõ hơn không?”

Lý Thế Dân thở dài: “Nếu Phụ hoàng triệu hồi ta về kinh trước, hỏi rõ về mối quan hệ giữa ta với các vị, như vậy sẽ cho thấy ông ấy có thành ý cùng các vị bắt tay chống ngoại địch. Còn bây giờ thì rõ ràng ông ấy cho rằng ta có ý dựa vào các vị để đoạt hoàng vị, cho nên hoàn toàn đứng về phía Thái tử. Theo ta suy đoán, vấn đề là ở Trường An có không ít người quen biết và hiểu được cách hành sự của các vị, biết các vị vì mối huyết thù của Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát, chắc chắn sẽ không thỏa hiệp với Thái Tử và Tề vương, lại thêm các người xưa nay có giao tình sâu nặng với Thế Dân, cho nên giúp ta cũng là điều hợp lý. Do đó mỗi nguy khi vào thành nhiều hơn bọn ta tưởng.”

Khấu Trọng biến sắc: “Lão ca nói đúng, bọn ta chẳng những đã quá lạc quan mà còn hí hửng tưởng rằng có thể giải quyết mọi vấn đề, sự thật lại vẫn chưa có cách.”

Đến lượt Lý Thế Dân động dung: “Không ngờ Thiệu soái chấp nhận ý kiến của Thế Dân khiến cho Thế Dân bớt được một mối lo trong lòng.”

Bạt Phong Hàn vui vẻ: “Thế ra Tần vương có điều lo lắng, sao không nói ra, Thiệu soái nhất định sẽ khiêm nhường lắng nghe, vì ta rất hiểu con người gã.”

Lý Thế Dân bình tĩnh trở lại, mỉm cười: “Ta còn lo một việc khác, đó là Thiệu soái quá chú ý đến trận đại chiến với liên quân Tái ngoại, mà quên đi cục diện nguy hiểm trước mắt.”

Bạt Phong Hàn chăm chú nhìn Lý Thế Dân, rõ ràng lấy làm ngạc nhiên vì sao y lại trở nên bình tĩnh đến thế, gật đầu: “Được Tần vương chỉ điểm, bọn ta không ai dám sơ suất. Nếu lệnh tôn quyết tâm muốn giết chết bọn ta ở Trường An, sau khi vào thành chắc chắn muốn đi nửa bước cũng rất khó khăn, không thể đoán trước được gì, lúc nào cũng có thể mất mạng. Bất cứ ai trong số bọn ta bị thương đều ảnh hưởng đến kết quả sau cùng. Hà! Nói thẳng ra, ta thích lâm vào cục thế như vậy, còn kích thích hơn khi đối mặt trên sa trường.”

Khấu Trọng cười thoải mái: “Dù bọn ta không còn sự chọn lựa nào khác, tiểu đệ thật lòng cao hứng vì không ai đề nghị bỏ chạy. Bây giờ bọn ta cứ tiếp tục trò chơi này, không thể quay đầu lại. Con bà nó! Bọn chúng đến rồi!”

Cổ nhạc vang lừng, thuyền đội liên hợp từ kênh Vĩnh An chậm chậm vào thành, trên bến thuyền ở bờ trái, người đông lỗ nhổ, cờ xí phất phới, Lý Uyên đích thân dẫn vương công đại thần, bá quan văn võ ra nghênh đón.

Đội nghi trượng do tả hữu Vũ lâm quân kết thành, xếp hàng từ bến thuyền cho đến Chu Tước đại môn, thế trận rất rầm rộ, thể hiện hết uy thế của quân Đại Đường. Dân chúng xếp hàng bên đường, tranh nhau chiêm ngưỡng phong thái danh chấn thiên hạ của Khấu, Từ.

Ai nấy vui mừng ra mặt vì Khấu Trọng giá lâm, tưởng rằng từ nay Trường An sẽ được hòa bình. Bầu không khí sôi lên, lan khắp hang cùng ngõ hẻm.

“Đùng, ùng, ùng, ùng.”

Bốn tháp pháo hoa đồng thời nổ vang. Giấy vụn bay đầy trời, che khuất cả tiếng hoan hô và tiếng tấu cổ nhạc.

Bốn người cùng ngửi được mùi hỏa dược lan tràn trong thành Trường An, nhưng cũng như Khấu Trọng nói, bọn gã không thể quay đầu được nữa.

Khấu Trọng rời thuyền trước tiên, Lý Uyên bước ra nghênh đón.

Gã thấy lão mặc võ phục, bên ngoài khoác chiến bào có thêu hình song long, thể hiện rõ oai phong khí khái của bậc bá chủ Đại Đường, trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ Lý Uyên muốn thị uy với mình? Mặt vẫn nở nụ cười tươi rói, cúi người theo quy củ vẫn bối ra mắt như trên giang hồ: “Văn bối Khấu Trọng, lần này đặc biệt đến Trường An thỉnh an Phiệt chủ.”

Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Lý Thế Dân ở phía nghe thế đưa mắt nhìn nhau, thái độ Khấu Trọng như vậy rõ ràng ngầm hạ thấp Lý Uyên, vừa gặp mặt mà đã gây chuyện với lão, sau này không phải sẽ gặp khó khăn sao? Lý Uyên hơi ngạc nhiên, đứng lại cách gã ba bước, hai mắt thoáng qua nét giận dữ, bật cười nói: “Thiếu soái làm cho Lý Uyên cảm thấy như trở về cuộc sống nơi mũi dao đầu kiếm trên giang hồ trước kia. Ôi! Sau khi ngồi lên ngôi chủ nhân Đại Đường, Lý Uyên đã mất đi quá nhiều thứ!”

Khấu Trọng cũng đáp lại với nụ cười gượng, giả bộ buồn bã, gật đầu: “Đa tạ Phiệt chủ chỉ điểm, văn bối từ khi ngồi lên chiếc ghế cái gì mà Thiếu soái mệt chết người này, đã được nếm mùi vị thân bất do kỷ, cho nên lần này đến đây là giải quyết vấn đề chứ không phải tăng thêm nan đề, mong Phiệt chủ có cùng ý nghĩ với văn bối.”

Bọn Từ Tử Lăng hiểu ra, gã đang diễn vở kịch “tìm đường sống trong tử địa.”

Gã nói với Lý Uyên toàn những lời dối lập, kẻ chịu tội đầu tiên sẽ là Lý Thế Dân, bởi chính Lý Thế Dân mời gã về. Cũng chính vì như vậy, Khấu Trọng khiến Lý Uyên cảm thấy gã chẳng hề để ý đến việc lão giáng tội Lý Thế Dân, chứng minh rằng gã không hề âm thầm cấu kết với Tần vương, nếu không sao lại gia hại y? Tiếng reo hò của dân chúng dần dần giảm bớt, những kẻ đứng phía sau Lý Uyên như Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông, Lý Nam Thiên, Doãn Tổ Văn, Vũ Văn Thương, Bùi Tịch đều nghe rõ cuộc đối đáp của lão với Khấu Trọng, tuy cảm thấy chối tai nhưng nhận ra lần này gã đến đây là kết minh chứ không phải đầu hàng, lời lẽ mang hàm ý cảnh cáo lại thể hiện rõ bản sắc mạnh mẽ của gã.

Từ Tử Lăng để ý nét mặt của những kẻ đứng sau Lý Uyên, đám người phe Kiến Thành, Nguyên Cát đều lộ vẻ ngạc nhiên, rõ ràng không hiểu mối quan hệ giữa Khấu Trọng với Lý Thế Dân. Vũ Văn Thương và Độc Cô Phong đều nhìn Khấu Trọng chăm chú, mắt bắn ra tia khắc sâu cừ hận, rõ ràng chưa quên thù cũ. Các đại thần trung lập như Ôn Ngạn Bác, Lưu Chính Hội đều hồi hộp chờ đợi Lý Uyên trả đũa trước những lời đầy khiêu khích của Khấu Trọng, còn những kẻ có thù oán với bọn gã như Dương Hư Ngạn, Vương Bá Dương, Gia Cát Đức Uy đều không có mặt.

Lý Uyên tỏ rõ phong độ của bậc Phiệt chủ thế gia đại tộc, cười lớn nói: "Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt hơn cả nghe danh, bản sắc anh hùng của Thiếu soái thật khiến cho người ta khâm phục. Lý Uyên xin đại diện cho thần dân Đại Đường, nghênh đón đại giá của Thiếu soái quang lâm, viết một chương bất hủ cho lịch sử Trung thổ. Chỉ cần Thiếu soái đến đây với thành ý, Lý Uyên không để cho Thiếu soái đi về tay không."

Từ Tử Lăng nghe mà trong lòng reo mừng, Lý Uyên trả lời có cả mềm lẫn cứng, một lời hai ý nghĩa, không hề mất thân phận.

Gã và Khấu Trọng đã từng cùng Lý Uyên sánh vai tác chiến trên Mã Cầu Trường, biết lão không phải là hạng tầm thường mà còn giỏi tính toán, biết dùng thuật xuất kỳ chế thắng, cho nên không thể xem thường.

Khấu Trọng thầm run trong lòng, biết Lý Uyên càng "nhấn nhin" gã, càng cho thấy lão chẳng có ý tốt, nếu đúng như Lý Thế Dân đoán rằng đã đứng về phía bọn Lý Kiến Thành, Nguyên Cát, khi bọn gã đặt chân vào Trường An sẽ gặp khó khăn.

Khấu Trọng nghĩ cũng nên dừng lại đúng lúc, ung dung nói: "Khấu Trọng lần này đến đây thăm hỏi Phiệt chủ không phải là vì sự vinh nhục được mất của cá nhân mà là vì sự thịnh suy của Hoa Hạ bọn ta, mong Phiệt chủ xét rõ."

Lý Uyên mỉm cười: "Thiếu soái là người như thế nào, bất luận kẻ địch hay bằng hữu đều hiểu rõ trong lòng. Thiếu soái từ xa đến đây, Lý Uyên phải ân cần khoản đãi. Xin mời Thiếu soái khởi giá, bọn ta vào cung dùng chút rượu tẩy trần để hai bên hiểu rõ nhau hơn, không còn điểm bất đồng, lo gì việc lớn không thành?"

Khấu Trọng vội nói: "Nếu Phiệt chủ không ngại, Khấu Trọng muốn gặp gỡ sư công trước để bày tỏ lòng tôn trọng đối với lão nhân gia, sau đó sẽ cùng Phiệt chủ uống rượu trò chuyện, thương lượng đại kế, có được không?"

Lý Uyên ngăn ra: "Sư công?"

Khấu Trọng bước tới, hạ giọng nói: "Sự công của văn bối là Phó Dịch Lâm Phó đại sư, mong Phiệt chủ cho phép."

Lý Uyên bật cười: "Là ta hồ đồ, Thiếu soái là quý khách của Đại Đường ta, đương nhiên tất cả tùy theo tôn ý. Lý Uyên sẽ sắp xếp Thiếu soái nghỉ ở Xuân Lâm Hiên trong Thái Cực cung, đêm nay bày tiệc tẩy trần cho Thiếu soái, cùng nhau bàn luận vui vẻ."

Khấu Trọng hạ giọng nhỏ hơn, cơ hồ thì thầm đề nghị: "Tiểu tử đã quen thoải mái, có thể tìm một nơi khác ở ngoài cung để tiện cho bọn văn bối dạo phố tham quan, hành động tự do."

Lý Uyên bắt đầu cảm thấy mặt phóng khoáng của Khấu Trọng, đành nói: "Hung Khánh cung gần Xuân Minh môn ở phía Đông thành có thắng cảnh Viên Lâm, ý Thiếu soái thế nào?"

Khấu Trọng vui mừng nói: "Phiệt chủ đúng là hảo chủ nhân hiểu rõ lòng khách, mong rằng hai quân bọn ta hợp tác thành công."

Lý Uyên nắm chặt tay gã, dân chúng trên bến thuyền thấy hai người đối đáp không ngớt đàm ra nghi hoặc, giờ thấy cả hai nắm chặt tay nhau tức thì reo hò không ngớt, tung hô vạn tuế, chấn động các phía tây bắc thành Trường An.

Cổ nhạc tấu lên rộn rã, báo hiệu nghi thức đón rước đã xong.

Lý Uyên lên xe ngựa, đích thân đưa bọn Khấu Trọng về cung, dọc đường nhận được tiếng hoan hô xuất phát từ đáy lòng của dân chúng đứng chật hai vệ đường.

Vương Huyền Thứ cùng ba mươi Phi Vân vệ và đám người hầu cùng đến Hung Khánh cung, chuẩn bị sẵn sàng cho bọn Khấu Trọng đến nghỉ.

Đoàn xe ngựa từ Chu Tước môn vào cung, men theo đường chữ Thiên đến Hoành Quán quảng trường vào Thừa Thiên môn. Lý Uyên vốn muốn đi theo ba gã đến gặp Phó Dịch Lâm, nhưng Khấu Trọng khéo léo từ chối, lão đành cử Vi công công phụ trách dẫn đường cho bọn gã.

Bọn Lý Uyên, Thế Dân, Kiến Thành, Nguyên Cát ai về cung nấy, các đại thần cũng giải tán, Vi công công đích thân dẫn bọn Khấu Trọng đến Lăng Yên các ở phía đông bắc Thái Cực cung.

Rõ ràng trong cung được canh phòng cẩn mật hơn, khi đến trước cửa các, mười mấy cấm vệ đi theo cùng ngừng lại ở ngoài cửa, không ai được theo vào trong phạm vi Lăng Yên các.

Vi công công ra vẻ thân thiết giải thích: "Bọn tiểu nhân làm theo ý của Phó đại sư, trong các không được có lính canh."

Bạt Phong Hàn thuận miệng hỏi: "Tất Huyền có ở trong cung không?"

Vi công công hai mắt lộ vẻ chế nhạo, hết như muốn nói Bạt Phong Hàn không biết tự lượng thân phận của mình, nhưng chỉ thoáng qua rồi thôi, rồi nở nụ cười đầy giả tạo, gật đầu: "Pháp giá của Tất đại sư ở Lâm Trì Hiền tại phía tây bắc Thái Cực cung, chẳng kém gì cảnh sắc ở Lăng Yên các. Đó là kính ý của Hoàng thượng đối với hai vị đại sư."

Bạt Phong Hàn phấn chấn tinh thần, cười ha hả: "Tất Huyền! Chúng ta lại đụng đầu rồi!"

Khấu Trọng cũng không buồn khách khí, hỏi thẳng: "Tên khốn kiếp Hương Ngọc Sơn có đi cùng lão già Triệu Đức Ngôn không?"

Vi công công ngần ra, cúi đầu nói: "Việc này tiểu nhân không biết!"

Cả ba gã đương nhiên biết y giả vờ, Vi công công này giỏi nhất ở chỗ chân nhân bất lộ tướng, dùng thân phận cao thủ tuyệt đỉnh giả làm nô tài, thật ra y cũng thuộc nhóm cao thủ đáng sợ chẳng kém gì Vu Sở Hồng, Vũ Văn Thương.

Vi công công rõ ràng không muốn đôi co với bọn gã nữa, cúi người nói: "Xin mời Thiếu soái!"

Khấu Trọng cất bước dẫn đầu, mỹ Cảnh Lăng Yên các liền đập vào mắt.

Lăng Yên các là một quần thể điện các lầu đài xây dựng bên hồ, giống như nổi lên giữa chốn khói mây, sắc nước xanh biếc, cây cối sum xuê, một cây cầu dài mấy trượng bắc ngang qua hồ nối với một hành lang dài ngoài đình đài, dẫn đến đại môn của chính lầu Lăng Yên các. Lầu đài in bóng xuống mặt hồ, phản chiếu ánh sáng rực rỡ, cảnh sắc chẳng khác gì cảnh tiên.

Bốn người bước đến đầu cầu, chợt có một người xuất hiện trên cầu, từ xa đã cao giọng chào: "Đây không phải hữu duyên thiên lý năng tương ngộ sao? Ta đang nhớ đến ba vị, lại gặp ngay ba vị ở đây, có bằng hữu từ xa đến, có gì không vui!"

Té ra đó là oan gia ngõ hẹp, dư đảng của Đại Minh Tôn giáo, cao thủ đất Hồi Hột: Liệt Hà. Thấy y hớn hờ như gặp lại bạn xưa, không hề có chút ái ngại, bọn gã đều biết trong tình huống này không thể làm được gì y nên đành phải nén giận.

Khấu Trọng thấy y nghênh ngang bước tới, nhớ đến mối quan hệ giữa y với Thượng Tú Phương, lập tức lửa giận bốc lên, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, ra vẻ kinh ngạc nói: "Liệt huynh vẫn chưa chết đấy ư, đúng là đáng mừng lắm!"

Liệt Hà đến trước mặt ba gã, nở nụ cười gian xảo đã thành chiều bài: "Nhờ hồng phúc của Thiếu soái, tại hạ cho đến ngày nay vẫn còn mạnh khỏe. Ô! Tú Phương còn tưởng Thiếu soái bận rộn quay cuồng khi đến Trường An, nên nghĩ là đến tận bữa tiệc tối này mới có dịp chiêm ngưỡng phong thái của Thiếu soái, bây giờ Thiếu soái mà đến gặp, chắc hẳn nàng sẽ vui mừng lắm."

Một người chẳng muốn tranh cãi như Từ Tử Lăng mà cũng không khỏi thầm mắng Liệt Hà, y cố ý nhắc đến Thượng Tú Phương chính ngầm đề cập đến mối quan hệ thân mật giữa y với nàng, rõ ràng muốn chọc giận Khấu Trọng, gã kim không được chen vào: "Lệnh giáo chủ tiếng ác vang lừng, nếu chẳng phải Liệt huynh đi sớm một bước, có thể sẽ thấy kết cục sợ tội mà tự sát của y."

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đều cảm thấy khoái chí, nghĩ bụng câu này của Từ Tử Lăng đánh trúng tim đen Liệt Hà.

Vi công công nghe thế ngạc nhiên, y chỉ biết ba người này kết oán sâu nặng, khó lòng hóa giải.

Nào ngờ Liệt Hà bước tới, hạ giọng nói: "Không giấu gì ba vị đại ca, bây giờ tại hạ cũng đang rất cảm kích, tại hạ sớm đã có lòng rời khỏi giáo phái, khổ nỗi không có cách gì. Bây giờ Đại Minh Tôn giáo đã tan nát! Trước đây tiểu đệ có việc gì sai sót, mong ba vị đại ca thứ lỗi, chừa cho một con đường mới!"

Ba gã nhìn nhau, không ngờ y nói ra những lời thế này.

Ánh tinh quang trong mắt Bạt Phong Hàn lóe lên, hừ lạnh: "Vô sỉ!"

Liệt Hà giọng cười nói: "Bạt huynh nghĩ tại hạ như thế, tại hạ cũng đành chịu, tại hạ có hận với giai nhân, xin mời!"

Thế rồi bước lên qua ba gã, đi ngang qua Vi công công còn lớn tiếng thỉnh an, cố ý muốn trêu ghẹo bọn gã.

Bạt Phong Hàn quay lại nhìn bóng dáng của y, nói: “Tên tiểu tử này đang muốn chết, để hấn đó cho ta!”

Khấu Trọng vỗ vai y cười nói: “Lão ca muốn làm gì thì làm, tiểu đệ không phản đối! Nào, có lẽ sư công đang nóng ruột đợi bọn ta!”

Thế rồi bốn người bước lên cầu, đi về phía đại môn Lăng Yên các.

- o O o -

http://www.nhanmonquan.com